

MIRKO KUNČIČ:

Kako je sinica osrečila dobrosrčnega pastirčka.

a večer pred Sveto nočjo je bilo. Zima je bila tisto leto ostra in ledena, da je škripalo pod nogami, kakor da hodiš po suhljadi. Ptice so trumoma poginjale.

Priletela je od nekod ptička sinička vsa premrzla in gladna ter potrkala s kljunčkom na okno ponosne hiše bogatina Oholeža.

»Trk, trk! Kdor je božji in usmiljen, naj mi odpre in nasiti sirotico!«

Bogatin Oholež je sedel široko in udobno pri zakurjeni peči, vrtel v velikem zadovoljstvu palca na tolstem trebuhu, pasel oči po mizi, ki je bila vsa obložena s poticami in gnatjo, ter se ni zmenil za tožbo uboge sinice. Njegovo srce ni poznalo sočutja do bližnjega. Za takšnole neznatno božjo stvarco, kakor je mala sinica, pa še posebno ni poznal pomilovanja. Da je le njemu prijetno in udobno — kaj mu gorje in beda drugih mar! Koliko mu je koristila uboga sinica čez poletje, ko je ugonabljala mrčes po njegovih vrtovih, na to bogatin Oholež v svoji skoposti in sebičnosti ni hotel pomisliti. Osorno je zarentačil: »Poberi se dalje, potepinka! V moji hiši ni odpadkov, ni drobtin. Potice so pečene samo zame in za nikogar drugega!«

Žalostna je odletela ptička sinička dalje v ledeni zimski večer in potrkala na okno druge hiše.

»Trk, trk! Kdor je božji in usmiljen, naj mi odpre in nasiti sirotico!«

V tej hiši je stanoval črevljar Ponočnjak, nekoč ugleden in spoštovan mož, zdaj slep oboževatelj demona Alkohola. Zapil je sproti ves prisluženi denar. Žena mu je umrla od žalosti in pomanjkanja, otroci pa so šli, komaj dorasli in še neizkušeni, po svetu iskat sreče, ki je niso našli doma. Črevljar Ponočnjak je ostal na stara leta sam in čakal ravnodušno, kdaj mu razpade nad glavo zadolžena bajta, ki je ni oskrboval že dolgo vrsto let...

Zaman je trkala uboga sinička. Črevljar Ponočnjak je sedel tisti čas v krčmi, popival, klel in robantil, da je bilo grdo...

Plaha in malodušna je trkala sinica od hiše do hiše in ni našla nikjer zavetja, nikjer prijazne besede.

»Joj, ali je res ljubezen pri ljudeh umrla?« je zatarnala in potrkala, do smrti žalostna in onemogla, na okno poslednje hiše v vasi.

»Trk, trk! Kdor je božji in usmiljen, naj mi odpre in nasiti sirotico!«

V tej uborni koči je bival s svojo materjo pastirček Andrejček. Čez poletje je pastiroval in s prislužnim denarjem skromno preživljal sebe in mater, ki jo je goreče ljubil. Vso skrb je posvetil njej,

molil za njeno srečo in prosil Boga, da bi mu jo ohranil še mnogo let zdravo in veselo. Pozimi jima je trda predla; beda se je naselila v njiju kočo; gladovala sta in zmrzovala, da je bilo joj.

Sveta noč je trkala na duri — ona dva pa nista imela ne božičnega drevesca ne gnati in ne potic. Le male, a skrbno prirejene jaslice v kotu so ustvarjale skromno praznično razpoloženje v siromašni izbi.

Pastirček Andrejček je skočil k oknu, ga odprl in se začudil pozni vasovalki. Srce se mu je krčilo od bolesti in usmiljenja.

»Joj, sirotica, odkod in kam v tej mrzli noči? Pridi! Ubog je naš dom, a toliko še imamo, da nasitimo in ogrejemo tebe, ptička!«

Vzel je prezeblo sinico v roke in jo izkušal ogreti s toplo sapo. Mati je med tem postrgala s police pest drobtin — in ptička je pridno odpirala kljunček, zobala in ju hvaležno gledala z milimi očesci.

To dobro delo ni ostalo prikrito Jezuščku v jaslicah. Namignil je angelu kraj sebe. Ta je razpel bele, nevidne peruti, se spel na njih pod strop, zrastel v nadprirodno velikost, se sklonil neslišno nad pastirčkom Andrejčkom, njegovo materjo in ptičko siničko, štel drobtine in jih sproti zapisaval v veliko zlato knjigo. Jezušček v jaslicah pa je blaženo gledal, jim ljubeče prožil svoje bele ročice naproti, blagoslavljal in se smehljal...

Ko sta se pastirček Andrejček in njegova mamica drugo jutro zbudila, sta široko razprla oči, plosknila z rokami in se na vso moč začudila: polica, na kateri so ležale prejšnji večer same suhe krušne drobtine, se je tedaj — čudo božje — kar šibila pod težo bleščočih se cekinov in srebrnikov...

Tako je bila s stoterim poplačana ljubezen pastirčka Andrejčka in njegove mamice do uboge sinice.

Bela volna.

*Bela volna iz neba —
zemljo našo zebe.*

*Srečen krt! Če mu je mraz,
v luknjo se zagrebe.*

*Naša zemlja pa ni krt,
kam se hoče djati?*

*Kaj počeli bi brez nje?
Mora tu ostati!*

*Pa zato ji otec Bog
stresa volne z neba,
topla je odeja, da
v mrazu ne prezeba.*

Daniilo Gorinšek.

